

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 2 marca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Wiesław Błuś (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Anna Kowal

Przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Zbigniewa Goszczyńskiego

w sprawie **T. J.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

w związku z kasacją na korzyść wniesioną przez Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 29 kwietnia 2008 r., sygn. akt VII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 4 lutego 2008 r., sygn. akt II K [...]

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k.

postanawia

- 1. kasację Prokuratora Generalnego pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2008 r., sygn. akt VII Ka [...], po rozpoznaniu apelacji T. J., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 4 lutego 2008 r., sygn. akt II K [...], mocą którego uznał skarżącego za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. i wymierzył mu za to karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata oraz karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych ustalając jedną stawkę w kwocie 10 zł. Jednocześnie Sąd pierwszej instancji orzekł środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat oraz świadczenie pieniężne w kwocie 150 zł na rzecz Stowarzyszenia P.w B.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył Prokurator Generalny, który zarzucając temu orzeczeniu „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art.433 § 1 k.p.k. i art.440 k.p.k., polegające na dokonaniu wadliwej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Rejonowego w O. i utrzymaniu go w mocy, pomimo tego, że orzeczenie to zapadło z rażącą obrazą przepisów Kodeksu postępowania karnego : art. 92 k.p.k. i art. 413 § 2 k.p.k. oraz przepisu prawa materialnego – art. 63 § 2 k.k., przez zaniechanie zaliczenia na poczet orzeczonego wobec oskarżonego T. J. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 30 lipca 2007 r.”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W związku z kasacją Prokuratora Generalnego, Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należy przyznać rację Prokuratorowi Generalnemu , kiedy podnosi, że Sąd Okręgowy w O., rozpoznając apelację skazanego, nie dostrzegł w orzeczeniu Sądu pierwszej instancji uchybienia polegającego na zaniechaniu

zaliczenia okresu zatrzymania prawa jazdy na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zaliczenie bowiem przez sąd, na podstawie art. 63 § 2 k.k., okresu rzeczywistego zatrzymania wymienionego wyżej dokumentu na poczet orzeczonego, w oparciu o przepis art.39 pkt. 3 k.k. środka karnego, jest obligatoryjne i dlatego rozstrzygnięcie w tym przedmiocie powinno być zawarte w wyroku, co wynika z treści art.413 § 1 pkt. 2 k.p.k. Jeżeli zaś orzeczenie nie zawiera tego rozstrzygnięcia, to sąd podejmuje je postanowieniem na posiedzeniu, a to na podstawie art. 420 § 1 k.p.k. (tak w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2009 r., I KZP 33/08, niepubl.). Uchwała ta, której treść wraz z zawartą w jej uzasadnieniu argumentacją w pełni podziela skład Sądu Najwyższego orzekający w przedmiocie kasacji Prokuratora Generalnego, ma decydujące znaczenie dla dalszych losów tego nadzwyczajnego środka odwoławczego. Skoro bowiem zauważone przez skarżącego, nawet rażące naruszenie przepisów postępowania , mające niewątpliwie wpływ na treść wyroku możliwe jest do naprawienia w zwykłym trybie, przewidzianym w art. 420 § 1 k.p.k., to brak jest podstaw prawnych do stosowania instytucji, o której mowa w rozdziale 55 Kodeksu postępowania karnego. Istotą kasacji jest przecież sanowanie wadliwych , prawomocnych orzeczeń sądów tylko i wyłącznie w wyjątkowych sytuacjach, kiedy brak jest możliwości prawnych naprawy tychże orzeczeń w zwykłym trybie. Inne rozumienie tego zagadnienia prowadziłoby do powstania sytuacji, w której dopuszczalnym byłoby korzystanie równolegle z dwóch instytucji, przewidzianej w art.420 § 1 k.p.k. oraz z kasacji, co groziłoby wszczynaniem dwóch postępowań w tej samej sprawie i wydaniem różnych orzeczeń. Za przyjęciem rozwiązania przewidzianego w art. 420 § 1 k.p.k. przemawia również możliwość kontroli postanowienia wydanego w oparciu o ten przepis, w trybie zwykłych środków odwoławczych – art. 420 § 4 k.p.k. (por. postanowienie SN z dnia 5 lutego 2003 r., V KK 241/02, OSNKW 2003, z.5-6, poz.49).

Mając powyższe na uwadze , w powiązaniu z treścią art. 519 k.p.k. oraz art. 523 k.p.k., należy przyjąć, że niedopuszczalna jest kasacja od prawomocnego wyroku w zakresie w jakim podlega on korygowaniu w trybie przewidzianym w art. 420 § 1 k.p.k. i z tych powodów Sąd Najwyższy pozostawił kasację Prokuratora Generalnego bez rozpoznania.